

VILA VEU

Editorial

Un any després

Tot l'equip de Vilaveu, volem donar-vos les gràcies per continuar aquí un any després d'aquesta aturada. Una aturada imprevista però necessària. És per això que ens veiem en la necessitat de fer un breu resum els motius d'aquesta tardança.

En primer lloc, vam patir la pèrdua d'un dels fundadors de Vilaveu, en Ciscu Lucchetti, un dels motors d'aquest projecte.

Poc després, van començar els canvis que tots hem viscut aquest any: vam defensar i votar un referèndum, vam veure com portaven a la presó els nostres polítics electes, vam tenir un govern imposat mitjançant un 155... i un llarg etcètera.

Això va provocar que molts dels col·laboradors i membres de Vilaveu haguessin de posar els seus esforços allà on, a cada moment, sentien que era necessari.

Per aquest motiu, al llarg d'aquest any la revista ha hagut de "re-formar-se" de nou. Un nou equip amb moltes ganes de donar veu al poble i molta il·lusió per seguir portant aquest projecte endavant.

Tot i que ha sigut dur, us podem ben assegurar que això que teniu a les mans és el fruit de molt esforç i de tot l'afecte dels companys de Vilaveu.

Si voleu, també podeu col·laborar amb nosaltres, o bé a la redacció o Fes-te'n soci entrant al web
<http://vilaveu.vilamajor.net/formulari/>

Entre tots, fem possible Vilaveu i un món millor!

Redacció de la present edició: Àngels Dopacio, Joan Agea,
Joan P. Armengol, Laia Vidal, Mercè Prat.
Disseny i maquetació: Sara i Camins
Revisió de continguts: Maria Lucchetti

Taula de l'Aigua de Vilamajor: ens mullem

Després de més d'un any d'esforços, la Taula de l'Aigua de Vilamajor i el veïnat ho hem aconseguit, hem remunicipalitzat l'aigua a Vilamajor i serà 100% pública. Això és la primera victòria i l'inici d'un llarg camí on els veïns anem prenent les regnes d'un bé essencial com és l'aigua.

INTRODUCCIÓ

Segons un estudi publicat per l'Agència Catalana de l'Aigua l'any passat, la mitjana del consum domèstic d'aigua per habitant i dia a Catalunya és de 115 l (que s'enfila fins als 175 l si es té en compte l'ús industrial). Això significa, doncs, que cada dia obrim una gran quantitat de vegades l'aixeta i sempre que ho fem ens trobem que l'aigua raja sense aparent dificultat, de manera natural i senzilla. Tanmateix, per tal que l'aigua arribi a les nostres llars cal tot un complex procés que comprèn des de la seva captació passant pel sanejament fins a la posterior distribució i rebuda. Però tot això, qui ho fa? Qui s'encarrega i es preocupa de fer-nos arribar l'aigua a casa? És possessió d'algú o bé ens pertany a tots? A què respon el seu preu? Poden tallar-nos el subministrament d'aigua? Qui ho podria fer, això?

Tot plantejant-nos aquestes qüestions, un grup de veïns i veïnes del poble vam decidir fa uns mesos començar a investigar pel nostre compte per tal de resoldre aquests i altres dubtes. Ens empenyia una idea encara poc desenvolupada però ben punyent: la profunda creença que l'aigua, com a bé essencial per a la vida, ha de ser quelcom sobre el que el poble pugui exercir un control ferm i democràtic, i no una mercaderia més sotmesa a la lògica lucrativa empresarial. És així que vam descobrir que, a Sant Antoni, precisament el 31 de desembre de l'any passat caducava la concessió de la gestió de l'aigua que l'Ajuntament havia aprovat feia set anys a l'empresa Aigües de Catalunya, SA. Aquesta empresa forma part d'un conglomerat empresarial que està involucrat en nombrosos casos de corrupció: el cas Noos (Urdangarin), la trama dels informes falsos, Cas Egevasa, etc. A més, Fiscalia Anticorrupció els persegueix per un forat de 137M € per temes immobiliaris. Com que acabava la concessió a Sant Antoni de Vilamajor, vam veure una oportunitat d'or per plantejar-nos-ho de nou i decidir si desitjàvem que continués d'aquesta manera o, per contra, apostàvem per altres models de gestió més democràtics i participatius.

CRONOLOGIA DELS ESDEVENIMENTS

Amb l'esperança que l'Ajuntament no renovés el contracte amb aquesta empresa i es pogués obrir un procés d'informació, deliberació i participació sobre els diferents models de gestió possibles al nostre poble, vam afanyar-nos a seguir ampliant els nostres coneixements sobre la temàtica. D'aquesta manera, vam esbrinar que, segons el reglament vigent, la titularitat de l'aigua rau única i exclusivament en els ajuntaments, per la qual cosa es tracta d'un bé públic legalment reconegut, la propietat del qual no pot cedir-se (tot i que sí, en efecte, la seva gestió).

Veient la imminència de la finalització del contracte i que semblava que no hi havia rebuda per part de l'equip de govern vam decidir batejar-nos com a Taula de l'Aigua de Vilamajor i presentar-nos a la resta del veïnat en un acte públic celebrat a mitjans de novembre al Patronat.

Paral·lelament vam començar una campanya per informar el veïnat de les opcions de gestió de l'aigua i animar-los a prendre partit per la remunicipalització. Vam fer una campanya de recollida de signatures amb més de 500 signatures i una foto aèria a la plaça així com diversos actes.

Finalment l'Ajuntament, veient el suport veïnal que generava el tema, va crear la Comissió de l'Aigua de Vilamajor de la qual formem part Govern, Oposició i Taula de l'Aigua.

A partir d'aquí vam començar a treballar conjuntament, i des de la Taula de l'Aigua vam presentar un informe sobre les diferents opcions de remunicipalització de l'aigua on arribàvem a la mateixa conclusió que el consistori: la manera més prudent de municipalitzar tenint en compte els terminis era mitjançant el consorci CONGIAC, un

consorci de municipis que funciona a través d'una empresa amb capital cent per cent públic (GIACSA), i que tots els treballadors de l'anterior empresa privada passin a formar part de la nova plantilla sota conveni. Com a punts forts de la gestió amb GIACSA, com a Taula de l'Aigua valorem que el fet que doni servei a diversos municipis fa que tinguin una experiència i coneixement en el sector, i alhora es puguin tenir recursos com equips o laboratoris que per a un sol municipi no seria possible sostenir. Per altra banda, la vocació d'empresa pública i els mecanismes de funcionament del consorci ens fan pensar que serà possible establir uns bons mecanismes de transparència.

PRIMERA VICTÒRIA: ACORD MARC DE L'AIGUA DE VILAMAJOR

El 29 de novembre s'aprovà al ple de Sant Antoni de Vilamajor l'acord marc de l'aigua de Vilamajor, un text amb els principals punts d'acord entre el govern, l'oposició i la Taula de l'Aigua, entre els quals la remunicipalització amb CONGIAC, que ningú es quedi sense aigua per situacions de pobresa, transparència 100% en l'aigua, model de gestió sostenible, etc.

Volem remarcar també la importància d'aquest acord on han participat Govern, Oposició i Taula de l'Aigua ja que aquest pluralisme el blindava als canvis que hi pogui haver en les eleccions pel fet que ho han acordat tots els partits polítics en bloc.

PLANTEJAMENT DE FUTUR

Com a plataforma veïnal, està formada per gent ben normal, amb les nostres pròpies vides laborals, i, evidentment, no disposem de tots els coneixements tècnics sobre el tema (tot i que ens estem esforçant per aconseguir-los). Tanmateix, creiem fermament en la responsabilització col·lectiva sobre aquells afers que ens afecten a totes i a tots en l'àmbit municipal. Per aquesta raó, us animem a participar a les trobades i formacions que anem realitzant i empènyer per tal de donar veu a la resta de veïns i veïnes. Efectivament, el nostre objectiu últim és impulsar l'apoderament, consciència i responsabilització veïnal sobre l'aigua al nostre poble tot promovent i desenvolupant un procés de recuperació de la seva gestió (que arribi a incloure, fins i tot, la totalitat del cicle de l'aigua). En aquest sentit, varem presentar un full de ruta a la Comissió de l'Aigua on es contempla anar fent passos cap a la creació d'un Consell Veïnal de l'Aigua de Vilamajor, on a la llarga es puguin prendre les decisions polítiques sobre l'aigua.

Més informació a:

tauladelaigua.vilamajor.net

@AiguaVilamajor

tauladelaiguadevilamajor@gmail.com

LA REMUNICIPALITZACIÓ: MÉS ENLLÀ DE LA GESTIÓ

Tal i com afirma Edurne Bagué –doctoranda especialitzada en la relació entre societat i institucions amb l'aigua com a eix central– “la remunicipalització és una idea de transformació que transcendeix el camp de la gestió”. En efecte, la responsabilització col·lectiva de l'aigua apunta a un projecte polític municipalista i a una dimensió social nova que desborda la perspectiva clàssica i excessivament tècnica d'eficiència econòmica, rendibilitat, preu del servei, etc. Ara s'obre la possibilitat d'efectuar un canvi en la disposició democràtica i en la relació dels veïns amb les institucions, on aquells abandonin el seu paper d'agent passiu i s'involucrin activament en la disposició d'allò comú. Els tres aspectes que caracteritzen la remunicipalització són, principalment, la seva vocació eminentment local, una estructura més democràtica que garanteixi el control social del veïnatge i, a més, la preocupació per l'entorn com a element central i la voluntat expressa de bastir un subministrament ecològicament sostenible.

No voldríem acabar sense remarcar que, si bé actualment hem aconseguit remunicipalitzar l'aigua a Sant Antoni, és la nostra pretensió treballar a mig termini també a Sant Pere (on ja hem començat a ficar el nas), ja que entenem que es comparteix esperit de poble conjunt. Què esperem, doncs? Comencem una nova etapa amb la remunicipalització de responsabilització col·lectiva de l'aigua que, com la gota del nostre logotip, generi una onada de nova cultura democràtica que ens permeti viure de forma més responsable, justa i equitativa! Tal i com diuen els companys de la Taula de l'Aigua de Terrassa: “S'escriu aigua, es llegeix democràcia”.

DEBATENT

SOBRE LA DEMOCRÀCIA I LA INDEPENDÈNCIA

AL CDRL DE VILAMAJOR

Aquesta és una crònica d'una activitat realitzada al parc de Can Sauleda pel Comitè de Defensa del Referèndum i les Llibertats de Vilamajor, en què vora quarant persones vam estar posant en comú les diferents formes que tenim d'entendre la democràcia i la independència. Crec que, a banda de ser interessant pels continguts que s'hi van recollir, és una bona mostra de l'esperit que porta aplegant molts veïns del nostre poble des d'abans de l'1 d'octubre.

Veient la diversitat d'enfocaments i motius de participació dels veïns i veïnes que integren el CDRL, després de l'1 d'octubre va sorgir la necessitat de posar-los en comú d'alguna forma serena. No pas per contraposar-los, sinó per fer-los visibles i treure'ns de sobre la pressió que tothom hagi de pensar igual per tal de poder sumar forces. La diversitat és entesa com un problema a ulls dels estats, però al CDRL de Vilamajor hem comprovat com en realitat és una riquesa per al nostre poble. Reconèixer-la i aprendre a apreciar-la ha sigut i és la clau per trobar-nos, obrir-nos, enfortir els vincles veïnals, organitzar-nos, defensar plegats la llibertat i alhora nodrir-la de contingut.

Per això vam decidir fer-ne debat. No un debat com els televisius, on diferents tertulians professionals es dediquen a combatre per aviam qui té més raó. Potser el nostre debat no tindria un nivell d'espectacularitat ni de bombardeig de dades

com el que li saben donar els especialistes, però tindria quelcom molt més important: reunir persones diverses que comparteixen un entorn natural i social determinat, que es troben en la quotidianitat. Per això, l'objectiu no era arribar a una conclusió, ja fos declarant un punt de vista «guanyador» o aconseguint amb unes horetes una

miraculosa anàlisi de tot plegat que fos compartida per tothom. La intel·ligència comunitària, la cultura popular, és quelcom que es construeix a poc a poc, a base de trobar-nos, comunicar-nos i anar construint vida compartida. Així doncs, l'objectiu del nostre debat era simplement permetre que les persones participants poguéssim expressar-nos, escoltar-nos i reflexionar col·lectivament.

Per això, d'entrada ens vam reunir dues persones amb enfocaments ben diferents sobre la independència, per preparar les preguntes del debat. Vam seleccionar-ne les següents:

Posteriorment, a l'hora assenyalada, vam introduir el debat explicant-ne els motius, la metodologia i les preguntes, i vam separar-nos en quatre grups d'entre set i catorze persones, procurant que a cadascú li toqués anar amb persones que no conegués gaire o gens. Donàvem una hora i quart per reflexionar col·lectivament sobre la base de les preguntes seleccionades. A més, demanàvem que cada grupet designés a l'inici una persona per apuntar les idees que anaven sortint. Passat el temps del debat, durant cinc minuts, aquesta persona proposaria els punts més rellevants del debat (com a màxim quatre punts, que podien ser tant idees de consens com qüestions on hi ha hagut una divergència marcada) i entre els membres del grup acabarien d'acordar si aquells eren els punts que volien destacar. Passat el temps, hi va haver un petit plenari on un portaveu de cada grup va explicar la síntesi dels punts més rellevants que havien sortit en seu grupet. Aquests punts van ser recollits en una memòria d'activitat, però per motius d'espai no la puc posar íntegra. Opto per posar només les respostes de tres grups (ho sento pel quart grup, però val a dir que no van fer la tasca de síntesi que es demanava i el seu document era molt llarg...).

1 Què no ens agrada de l'Estat espanyol i com ens afecta (a la vida al poble, a la nostra vida quotidiana...)? De què volem independitzar-nos? Què entenem per independència?

2 Què li caldria a aquest «Nou País» de què es parla per no caure en les dinàmiques que rebutgem de l'Estat espanyol? Què entenem per democràcia?

3 Què podem fer-hi nosaltres des de Vilamajor? Com comencem?

Què no ens agrada de l'Estat espanyol? - La imposició. - La incitació a l'odi i la divisió de la població. *Què és independència?* - Possibilitat de replantejar-ho tot de nou. - Cap a l'autosuficiència i l'autogestió. Basant-se en l'organització popular. - Evitar els abusos de poder i que les decisions es prenguin des de baix. *Què caldria per no caure en les dinàmiques de l'Estat espanyol?* - Constituir un arbre d'assemblees sostingut per l'educació i la participació. *Què podem fer-hi des de Vilamajor?* - Ja hem començat. - Reprendre el Comunal Català: sistema fins al segle XVIII, on tot era de tots, territori i recursos.- Implantar les assemblees per tractar els temes que ens afecten a tots.

GRUP 1

GRUP 2

El grup es centra en la segona pregunta (Què caldria per no caure en les dinàmiques de l'Estat espanyol?) - Economia i alimentació: basada en cooperatives; contra la pobresa; economia repartida; necessari tendir cap a una forma alternativa al mercat capitalista; sobirania alimentària; cooperatives de consum i de producció tendint a unir les dues vessants. - Educació: cap a una societat amb esperit crític, feminista i igualitària; cap a un canvi profund dels valors que ens regeixen; no només en les escoles, sinó en la forma de vida, en tota la quotidianitat, lleis adaptades a la societat i a l'entorn. - Entorn laboral: posar la vida al centre (que vol dir replantejar moltes coses...), conciliació familiar, tenir vida, flexibilitat, erradicar la pobresa. - L'autoorganització veïnal com a base, tant per a la defensa davant l'Estat espanyol com per a la construcció d'un Nou País.

No volem la independència per generar una estructura igual a la que tenim ara. Apostem per una democràcia més directa i una participació activa del poble en la gestió pública. Destaquem que per aconseguir-ho cal un canvi social a llarg termini repensant el model de relacions (laborals, de criança, etc.) que només s'aconseguirà amb un projecte educatiu atrevit. Així doncs, és necessari aplicar accions immediates, i a la vegada hem d'assumir que els veritables canvis requereixen temps: la independència "real" no s'aconsegueix d'un dia per l'altre. - La implicació democràtica ha de venir de dos fronts: - **Nivell concret:** volem decidir sobre allò que ens afecta de més a prop i participar en l'administració dels propis recursos a escala local. Cal autogestionar-nos des del municipalisme.- **Nivell general:** volem decidir sobre temes profunds com la gestió sanitària, l'educació, la seguretat territorial, etc. Per tal d'aconseguir-ho, resulta necessari obrir un procés constituent on la nostra veu quedi efectivament representada sobre aquests i d'altres temes de gran envergadura.

GRUP 3

Gràcies *per tots aquests regals,* Ciscu!

El Ciscu ha mort,
però segueix viu

Els que hem estat somiant i lluitant al costat d'en Ciscu Lucchetti en els seus darrers anys estem tristos per la seva mort sobtada i el buit que ha deixat, això és inevitable. No obstant, hi ha una part de nosaltres, que és precisament la que ens uneix a ell i als altres companys, que ens fa anar més enllà d'aquesta tristesa. I ens recorda que la vida pròpia no és quelcom individual, separable de la dels altres, sinó més aviat quelcom inseparable de la Vida en general, de la vida comunitària, de la natura. Vivim en les persones que ens envolten, que ens estimen, amb les que lluitem per uns ideals comuns... i viceversa: elles viuen en nosaltres també.

Així, el Ciscu ha viscut en tota la gent de Vilamajor que l'envoltàvem i que compartíem els seus somnis, i hi seguirà vivint amb noves formes. Si abans vivia principalment a través del que feia, ara viurà a través del que recordem i incorporem d'ell en nosaltres. La seva mort física és un procés de transformació de la seva i la nostra vida. Per això veiem important que els seus companys fem un

exercici de posar paraules a aquells valors que ell representava, per tal de fer aquest procés de transformació d'una forma més conscient, i que ens pot donar força per tirar endavant malgrat la tristesa.

No quedar-se de braços creuats davant una injustícia, prendre-hi partit.
Apassionar-s'hi i abocar-s'hi. Simplement. Tendrament. Transparentment.
També a vegades amb una ingenuïtat que porta a posar-se «farruco» si cal... Mantenir als 72 anys l'esperit i la puresa d'un nen. Jugar com un nen. La vida com un joc, com una tragicomèdia. Però a mateix temps responsabilitat, compromís. (Contradictori? Com la vida mateixa.) «Si en Ciscu se'n responsabilitza, tens la certesa que allò es farà» (quina qualitat tan essencial per crear col·lectivament, i com n'anem mancats sovint en els moviments socials!).
Entrega. Generositat, paraula especialment reivindicada. I amor, desprendre amor. Que la gent que treballi amb tu rebi aquest amor, es senti estimada. I que això els doni forces per seguir endavant i brillar més.
Gràcies per tots aquests regals, Ciscu! Els portarem amb nosaltres i els farem brillar! I seguirem recordant, aprenent, i construint plegats (amb tu també)
el poble i el món que volem!
Que la terra et sigui lleu, company!

Gent de Can Tonal

*Gràcies
per tot*

L'entrevista

Mercè Prat

Arribo a Ca'l Sans. És vora la riera, a Sant Pere, davant de l'antic molí. El somriure obert és la primera salutació que sempre fa en Hatab. Prepara un te excel·lent. Comencem la conversa.

Ets un català que ha nascut a...

Primer dir-te que em dic Hatab Faty. He nascut a Senegal, a Casamance, a 454 Km de Dakar, la capital.

Ens pots explicar l'experiència de canviar de continent?

Vaig sortir de Senegal l'any 2008, destinació Portugal, on vaig estar-m'hi dos mesos. Després cap a Catalunya, i fins avui. He viscut la crisi que va començar el març de l'any 2009. Va ser un any molt dolent, molt dolent.

El que em vaig trobar és molt diferent al que m'havia imaginat. Pensava que seria un immigrant ric. Que tindria molta feina... Però no ha estat fàcil. Primer vaig aprendre el català. El vaig practicar i en un any el parlava.

HATAB FATY

En un any?!

Sí, en un any. Sobretot, la integració. Vaig practicar molt amb la gent de Catalunya. No va ser fàcil, però va anar bé. Soc una persona de color i és una mica diferent. No m'he trobat catalans racistes, però un immigrant és un estranger i s'ha d'integrar. És molt important per a mi la integració, molt important.

Quines dificultats vas trobar per integrar-te?

La llengua. Si no pots parlar la llengua del lloc, és difícil comunicar-te amb la gent. A mi m'ha ajudat molt aprendre el català per integrar-me.

Quan fa que ets a Sant Pere? Què en remarcaries?

Primer vaig ser a Granollers i, des de fa quatre anys, sóc a Sant Pere. L'any 2016, vaig fer de rei Baltasar. Em va servir per conèixer aquesta història dels reis. Però el millor va ser la comunicació amb els nens. Per a mi va ser com una teràpia. Vaig parlar amb els nens. Vaig fer una reconciliació entre germans que no estaven sempre d'acord, i amb un nen que tenia els pares divorciats, "el teu pare i la teva mare són molt bones persones", li vaig dir. Ha estat molt important per mi.

I també vull parlar una mica d'una persona especial per a mi, que és la Jorgina. Per a mi, no sé si molta gent ho entén, és la meva germana catalana. Va arribar a la meua vida en el moment que estava buscant ajuda. I això ho vol dir tot.

Va ser decisiu el cop de mà de la Jorgina...

Sí, fa quatre anys, em va ajudar molt, molt. També vull parlar d'altres persones de Sant Pere: la Maite, la Dolo, la Mercè, la Sara, la gent del restaurant Can Pau, la Lurdes i, sobretot, que descansi en pau, en Ciscu, que va ser un pare. La gent de Sant Pere, per a mi, és com una família. Sant Pere és el segon poble de la meua vida.

Has esmentat tot dones menys un home. Sembla que tens ànima femenina.

Exacte! Tens raó, tens raó. I això, no és des que sóc aquí. Ve del meu país.

Quina relació tens amb el teu país d'origen?

Vaig passar set anys sense poder anar al meu país. Però s'ha de tenir la força per lluitar i lluitar. Vaig aconseguir els papers per anar a veure la meua família i parlar amb tothom. Els vaig explicar la història d'Europa, que és diferent de com es veu allà. Vaig explicar que la gent de Catalunya és gent de cor, i això és important per als estrangers.

Com vas aconseguir el papers?

Treballant amb en Titó de Can Pau.

Què enyores del Senegal?

La primera cosa que vull fer al meu país és una casa per a la meua família, i per acollir les persones de Sant Pere que vulguin visitar Senegal. La meua idea ara és portar a Catalunya la meua família o bé passar temps allà amb ells.

Casamance, s'assembla molt a Catalunya, som independentistes també. La gent de Catalunya s'assembla a la gent de Casmàs: són molt treballadors, valoren les persones. Això m'ajuda molt amb la integració.

Quin idioma tens?

Parlem francès, però hi ha molts dialectes. Al Senegal n'hi ha deu o més. Jo soc mandinga. Però a Casamance hi ha gent que parla fula, wòlov, jora, manjaque, mancagne, tucolot, pue, serer, n'hi ha molts, molts.

Diem d'acabar la conversa. Ens emplacem per a una segona trobada per rellegir l'entrevista. En l'estona que ens acomiadem, en Hatab encara m'explica més del seu país, de les semblances amb Catalunya. Percebo, entre les seves paraules, la brillantor del seu cor. Un plaer conversar amb tu, Hatab!

SOBRE LA CRISI ESPIRITUAL QUE PATIM

Joan P. Armengol

En la societat trinxada actual –cada vegada més individualista, cada vegada més atomitzada–, patim una gran crisi d'espiritualitat. Em refereixo a espiritualitat sense necessàries connotacions sobrenaturals o religioses. Espiritualitat com a sentiment d'unió o comunió profunda amb els altres, amb la vida i amb l'existència, sentir-nos com a individus una expressió única i irrepetible i, a la vegada, la mateixa cosa que la resta d'éssers humans, de natura, de cosmos. Pensava en alguns dels fenòmens que han pogut ser causa d'aquesta crisi:

- Les institucions de poder eclesiàstiques de les diverses religions han atacat des de fa segles la llibertat i la construcció espiritual de l'individu –que per ser genuïna ha de ser no coaccionada, sorgida des de la persona– imposant unes creences, visió, dogmes, pràctiques i càstigs mitjançant la força bruta, la por, l'adoctrinament i la conquesta. Val a dir, no obstant, que sembla que malgrat els tòpics d'una societat antiga completament obscurantista i sotmesa, la dominació de l'Església Catòlica, per exemple, no va calar tant profundament entre les classes populars de la Península Ibèrica en la societat preindustrial com sovint els tòpics pressuposen¹. Val la pena investigar la història de la resistència i no només empassar-se la història de la derrota.

- El corrent arrogant de la tradició científica moderna que menysprea allò que no sigui ella mateixa. Aquest corrent ha estat històricament utilitzat per les elits europees com a arma contra les cultures diferents a la dominant actualment, tant dins els territoris europeus com a la resta del món. Aquest corrent, que ha jugat un paper històric de qüestionament de les espiritualitats religioses, ha acabat constituint un atac contra tot tipus d'espiritualitat.

- La mercantilització d'espiritualitats, tot l'entremat de productes, modes, neoreligions i remeis esotèrics que tenen tant èxit avui en dia i mouen diners sobre la base de la recerca de sentit de tanta gent que pateix el buit i la crisi espiritual actual. Que es mercantilitzi la qüestió fa que sorgeixin tota mena de productes i plantejaments barats (en el sentit de qualitat, no de preu). Aquesta té dos limitacions crucials de base: 1) espiritualitat i mercantilització (lògica dels diners i benefici) mantenen una relació antagònica; 2) la base fèrtil de l'espiritualitat no és l'individu aïllat consumidor sinó l'individu en comunitat.

I aquí acaba la reflexió per ara: una causa fonamental de la crisi espiritual actual és la falta de comunitat. Vivim en una societat que s'està tornant tan atomitzada i disgregada que esdevé molt hostil a l'experiència espiritual de connexió i unió profunda amb les altres persones, perquè no hi ha

una vida interconnectada i compartida que es pugui correspondre.

Així doncs, sense reconstruir la comunitat diria que no es pot superar la crisi espiritual actual. Això vol dir recuperar l'àmbit local de l'existència, enfortir els vincles veïnals d'amistat i afecte, l'ajuda mútua, celebracions i festes², valors comunitaris, una cultura i saviesa sobre com relacionar-nos tractar-nos i entendre'ns, basada en l'experiència comunitària reflexionada (a partir dels conflictes en gran mesura)...

Això, és clar, xoca de diverses maneres amb característiques dominants en el sistema socioeconòmic i polític actual. Per exemple, jornades laborals completes de treball assalariat (que a més no tenen massa sentit) poden robar tanta energia a l'individu que li'n quedi ben poca per a la vida comunitària.

Intentar viure amb menys per poder treballar menys assalariatament i tenir més temps i energies (i capacitat de treball) per a la comunitat és una via que sembla necessària. El treball amb una lògica més col·lectiva i agermanada també és una part fonamental de la vida comunitària que hem perdut (als pobles sempre s'havien organitzat jornades de treball comunitari col·lectiu, tant per a feines per a particulars, rotativament, com per a feines per a béns comuns³). Fer comunitat també és cobrir d'una manera cooperativa i compartida les necessitats que tenim: alimentar-nos, criar les noves persones, cuidar-nos –quan estem bé i quan estem malament–, tenir un sostre i els subministraments bàsics, etc. La meua àvia deia “antes éramos pobres pero felices”. En un petit poblet a prop d'Ademuz treballaven molt sovint en col·lectiu i no coneixien, per exemple, la problemàtica social i personal de l'atur.

I si l'espiritualitat no és només el sentiment de connexió i comunió amb els éssers humans, sinó també amb la natura i el cosmos, podem pensar quines altres mancances, a banda de la falta de comunitat, trobem avui en dia. Si emprendem un camí de retorn a una major dependència dels recursos locals i regionals també aprendrem a estimar-los i cuidar-los, a sentir-nos-hi connectats i defensar-los.

Tenir més contacte directe amb la natura, amb els seus recursos i els seus cicles. Amb la bellesa, el fred, la nit, el silenci i el cel estrellat.

La ruptura de l'espiritualitat i la comunitat ha acompanyat la concentració de la població mundial en grans conurbacions urbanes. Si volem reconstruir-la, refem el camí.

La crisi espiritual va lligada a la crisi d'ètica i valors que patim. Això donaria per moltes més reflexions, i són temes que necessitem abordar urgentment.

2 Si fem ressorgir la comunitat i construïm així una societat més sana (mai perfecta, clar), les festes i celebracions podran basar-se més en l'alegria i la vitalitat d'existir i compartir l'existència i menys en l'alcoholització, l'alienació i la cultura de masses. Sobre això és molt interessant la lectura de “El opio del pueblo. Crítica al modelo de ocio y fiesta en nuestra sociedad”, de Pablo San José Alonso: grupotortuga.com/El-opio-del-pueblo-Critica-al

3 Se'n parla a “El comú català” (David Algarra, 2015), concretament al capítol “Les solidaritats”: <http://reconstruirel-comunal.net/les-solidaritats-el-comu-catala>

1 “El comú català sota un arbre. Una forma d'organització social arrelada a la terra”. David Algarra explica la relació entre les creences monoteistes imposades pel poder contra les creences, cosmovisions i costums de les classes populars a Catalunya. Molt interessant: elcomu.cat/2017/06/04/el-comu-catala-sota-un-arbre-una-forma-dorganitzacio-social-arrelada-a-la-terra

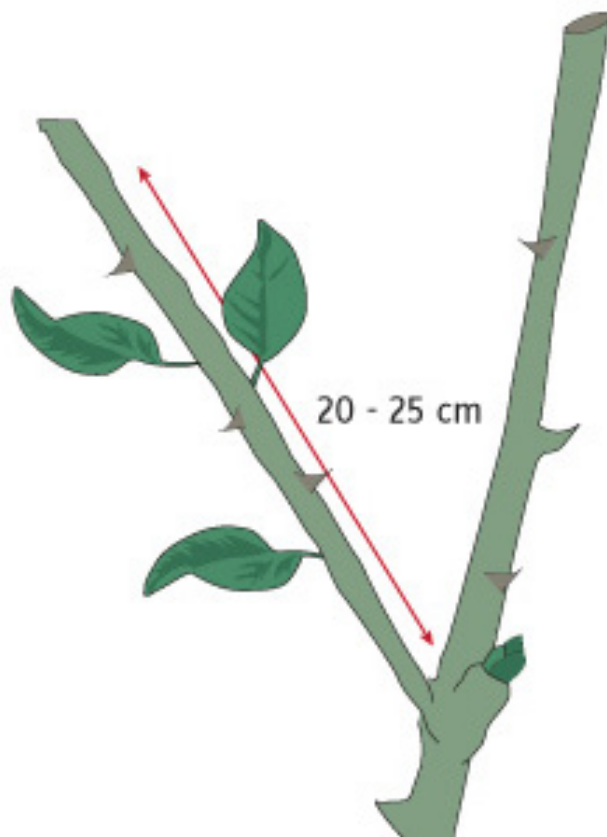
FEM UN ESQUEIX?

Fer un esqueix és fàcil. Només cal tallar un tros de tija o de branca i plantar-lo. Una manera ràpida, econòmica i ecològica de multiplicar plantes conservant les característiques de l'original. Perquè l'esqueix és un clon; mentre que una llavor dona un nou individu, que potser no tingui el mateix color tan bonic de la flor o la forma de fulla tan rara de la seva mare.

Així, si l'arbre d'algun veí et fa somiar o si temeu la desaparició del roser antic de l'àvia, que avui no es comercialitza, no espereu, aneu a buscar unes tisores de podar i mans a l'obra!

Quasi totes les plantes s'esqueixen, i al llarg de tot l'any, depenent de la maduresa de la planta i de la varietat. A la primavera és sol fer amb les tiges toves, a la tardor amb les tiges semillenyoses i a l'hivern, quan la planta està en repòs i la saba no circula, amb les tiges dures o llenyoses.

Com procedir?

(1) Tallar un tros de mida suficient perquè hi hagi prou saba per alimentar la planta. Se sol tallar 15-20 cm sota d'una gemma transversal, la saba flueix millor. Quan es planta, reduir el nombre de fulles per no esgotar les reserves de nutrició, ni perdre aigua per evaporació. Guardar algunes fulles amunt, per mantenir la funció de la fotosíntesi (excepte quan és l'hivern, ja que les fulles han caigut).

(2) Clavar-lo a terra. Generalment 2/3 de la planta, comprimir el voltant de la planta per arrelar millor.

(3) L'esqueix a l'ombra, amb llum per evitar l'evaporació i l'assecament, temperatura 15° C mínim.

(4) Sempre mantenir humitat, sense exageració, si no es podreix ràpidament. Les plantes estan compostes d'un 80% d'aigua, l'esqueix no ha d'assecar-se! P. ex: En el cas d'un roser, caldrà esperar 2 o 3 setmanes perquè apareguin els primers brots. A l'hivern, com que les plantes «dormen», el brot apareixerà quan es desperti, en el moment en què la saba torni a circular.

I per què a nosaltres, si perdem un dit o un braç, mai ens reapareix, mentre que les plantes tenen la capacitat de regenerar indefinidament nous òrgans?

És una història de cèl·lules. Les cèl·lules vegetals tenen alguna cosa que nosaltres no tenim (pot ser per compensar el fet d'estar immobilitzades): cèl·lules en estat juvenil (embrionàries) especialitzades en la construcció de nous teixits. Quan cau una branca, en crei una altra, això explica perquè podem tallar les plantes. Un esqueix produeix noves arrels, gràcies a aquestes cèl·lules «màgiques» anomenades meristemes.

Les plantes posseeixen el do de créixer de manera indefinida fins a la seva mort.

Els meristemes estan localitzats a les arrels, a l'àpex, sota les fulles, al tronc... Cada cèl·lula vegetal té la ca-

pacitat de tornar a l'estat juvenil. Després d'un tall, la cicatrització atreu els meristemes i unes hormones de creixement, les auxines, que propicien el desenvolupament d'un nou teixit cel·lular, noves arrels o qualsevol nova part de la planta.

Gràcies a això és possible obtenir plantes senceres a partir d'esqueixos.

Necessitem hormona de creixement per als nostres esqueixos?

No val la pena comprar-ne, ja que les plantes en tenen de forma natural. També en podem fabricar nosaltres. Se solia usar tradicionalment l'aigua de desmai (sauce llorón, *salix babylonica*).

Marinem algunes branques verdes de salze tallades en trossos, al cap de tres setmanes obtindrem una espècie de gelatina en la qual es mulla l'arrel, o la part inferior de l'esqueix (on creixerà l'arrel).

La planta del mes

És una de les plantes típiques de Catalunya, de la família de les labiades, té propietats medicinals, ja que en la seva composició química hi és present el timol, un component que ajuda a combatre afeccions de les vies respiratòries i digestives. La seva acció antibacteriana, antisèptica, diürètica, antiespasmòdica i expectorant ja fa molts mil·lennis que està reconeguda. Pel que fa a l'ampli ús terapèutic de la farigola, convé recordar que la seva infusió, amb mel i llimona, resulta especialment indicada per a l'alleujament de catarros bronquials i infeccions del pit, així com per combatre la faringitis i la tos irritativa. D'uns 40 cm d'alçada es molt aromàtic, amb fulles molt petites i flors rosades o blanques, que floreixen al març. Es recullen quan la planta està molt florida. Divendres Sant és el dia més indicat per collir farigola i fer-ne provisió per a la resta de l'any, ja que coincideix amb la primera lluna plena de la primavera, un fet que ressalta les propietats d'aquesta planta. Es sembra o esqueixa de primavera a estiu. Es pot plantar tot l'any. S'adapta bé a climes freds i càlids i a tot tipus de terrenys. S'adapta molt bé a la sequera, encara que si la regues ho agraeix.

Help US Europe

Com va néixer la iniciativa, i de qui va partir?

La idea va sorgir l'endemà de l'1 d'octubre de 2017, quan un grup de mares del poble que a més som amigues, Gemma Grau, Montserrat Farrés, Cristina Domingo, Mònica Rosas i Anna Farrés, veient privats els nostres drets democràtics i molt indignades per tot el que havia passat, vam decidir que havíem de posar el nostre granet de sorra. La idea era fer alguna cosa diferent i de seguida se'ns va ocórrer fer un mosaic demanant ajuda. Al migdia del mateix dia vam crear un grup de whatsapp on vam afegir altres mares a qui els havia agradat la idea. De seguida ens vam posar d'acord que posaríem "Help us Europe", i perquè les lletres es poguessin veure bé aniríem tots vestits de negre. Vam veure que necessitaríem ajuda per fer les fotos i ens vam posar en contacte amb la Lia Fernandez i el seu fill, en Lluç Plans, que és qui va fer les fotos amb un Dron. També vam poder parlar amb el fotògraf de l'ANC, Enric Planas, que de seguida va dir que també vindria. Aquell mateix vespre vam crear una convocatòria que cada una enviaria per whatsapp a tots els seus contactes on s'explicava la idea.

Quan ja al migdia vam començar a veure que sortia a les notícies, a diaris, que ens twitejava molta gent, tant per bé com per mal, ens vam quedar sorpreses i molt contentes de l'èxit que havia tingut. Fins i tot vam sortir a una televisió alemanya. La mateixa tarda, anant a la manifestació de Granollers, el 9 Nou ens va fer una entrevista a tres noies del grup, Gemma Grau, Marta Muñoz i Anna Farrés.

Per què vàreu decidir les tres accions de suport al referèndum i als presos polítics?

En cap moment havíem decidit fer tres accions sinó que a partir de l'èxit de la primera ens vam animar i vam decidir que mantindríem el grup per mobilitzar-nos depenent dels esdeveniments

que anessin succeint. La segona acció va ser proposada des de l'Ajuntament, ens va trucar l'alcaldeessa per fer lletres amb espelmes. Aquesta va ser la que vam tenir menys temps per organitzar ja que ens ho va demanar a les sis de la tarda per fer-ho a les vuit del vespre del dia 17 d'octubre. Vam tornar a escriure les lletres amb pals al terra, però aquesta vegada vam escriure "Freedom", ja que els Jordis havien entrat a la presó aquell mateix dia. Vam tornar a sortir a algun diari però no va tenir el mateix ressò que la primera.

La tercera acció va ser fer el llaç groc amb cartolines per demanar la llibertat dels Jordis. Va ser el dia 1 de novembre, tot just un dia abans que mig govern entrés a la presó. Vam comprar les cartolines grogues i vam tornar a fer convocatòria per whatsapp. Aquesta la vam organitzar amb una mica més de temps i amb el suport de l'Ajuntament. Va tornar a ser un èxit, vam tenir molta gent i les fotos van quedar molt bé.

Què en penseu del ressò que van tenir als mitjans?

El que va tenir més ressò va ser el "Help us Europe" i realment nosaltres vam quedar molt sorpreses de la repercussió que va tenir a tot el món a través dels mitjans escrits i visuals. Quan el mateix dia vam començar a veure els tuits de la gent, els diaris i les televisions on sortia, ens vam quedar parades, no ens ho podíem creure!! Les altres accions no han arribat tan lluny.

Tothom ha entès l'esperit d'aquestes accions?

Nosaltres entenem que sí. Ja en la primera acció hi va participar tot tipus de gent, tant independentista com no, ja que el significat era molt obert, demanar ajuda a Europa. A les convocatòries sempre hem explicat el que volíem fer i tothom que ha vingut sabia què venia a fer...

I encara després, el mateix grup va organitzar una altra acció que consisteix a teixir una bufanda groga. Hi participa gent del poble, gent gran, gent jove, que no deixaran de teixir fins que surtin tots de la presó, i després ajuntaran totes les bufandes per veure com és de llarga i fins a on han arribat. Aquesta idea, com totes, va sorgir de la gent del grup i es va organitzar en dos o tres dies.

VILA VEU

Fes-te'n sòcia!!

<http://vilaveu.vilamajor.net/formulari/>

